

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Ewa Taberska

Protokolant: prot. sąd. Patrycja Makuch

przy udziale Prokuratora Prokuratury Poznań - Stare Miasto w Poznaniu Agnieszki Kanarkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2020r.

sprawy **P. P.**

oskarżonej o czyn z art. 177§ 1 k.k.,

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P.

z dnia 17 marca 2020r. sygn. akt VIII K 974/16

1. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że:

a) w miejsce wyrażenia „z tymi zmianami” wpisuje „z tą zmianą”

b) eliminuje z opisu czynu przypisanego ustalenie „i uznaje, że oskarżona mimo jazdy z prędkością dozwoloną jechała z prędkością niebezpieczną i nie dostosowaną do warunków drogowych”

c) wymierzoną oskarżonej karę ograniczenia wolności obniża do 9 (dziewięciu) miesięcy, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r. (Dz.U 2020.1086) i w zw. art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k.

d) W pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

2. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza jej opłatę za obie instancje w kwocie 180 złotych

Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 441/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P. z dnia 17 marca 2020 r., sygn. akt VIII K 974/16

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

	<p>oraz oparcie ustaleń w zakresie czy pokrzywdzony był zapięty w pasy bezpieczeństwa na podstawie opinii biegłego C. Ż., który jako podstawę do wydania swej opinii uczynił opinię biegłego, któremu Sąd odmówił przymiotu bezstronności, a zatem opinia ta, zdaniem obrony, nie może stanowić podstaw ustaleń Sądu ani innych opinii</p> <p>c) art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów w zakresie zeznań pokrzywdzonego P. S., pomimo sprzeczności z pozostałymi ustaleniami Sądu, zeznań świadka J. S. (1), pomimo ich wzajemnej sprzeczności oraz zmiany relacji w toku procesu, opinii biegłego C. Ż. w zakresie opartym na opinii L. F., wyjaśnień oskarżonej</p> <p>d) art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o kolejną opinię biegłego pomimo oczywistych sprzeczności pomiędzy opiniami sporządzonymi w sprawie</p> <p>e) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez tendencyjne i nie oparte na ustaleniach faktycznych, ani nie ujawniające się w przebiegu procesu oceny i zważenia Sądu na temat postawy oskarżonej, jej zachowania, jej obrony, co ujawniło się dopiero w pisemnym uzasadnieniu wyroku, a co mogło mieć wpływ na nieprawidłową ocenę dowodów a w szczególności wyjaśnień oskarżonej i zeznań pokrzywdzonego</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszej kolejności, co do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., to Sąd Odwoławczy przypomina</p>		

stanowisko orzecznictwa w omawianej kwestii. Zgodnie z nim „rażąco nietrafny jest zarzut złamania zakazu rozstrzygania na niekorzyść oskarżonego wątpliwości niedających się usunąć, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom, służącym obronie oskarżonego. Nie ma to nic wspólnego ze stanem owych wątpliwości, a polega na wybraniu przez sąd wiarygodnych informacji dowodowych. Stan owych wątpliwości zachodziłby, gdyby dowodów nie było lub nie dało się rozstrzygnąć, którym z nich należy uwierzyć” (wyrok SA w Krakowie II AKa 90/97, Prok. i Pr. 1998/1/24). Ponadto Sąd Najwyższy wskazuje, że „stan określany przez ustawodawcę jako „niedające się usunąć wątpliwości” (art. 5 § 2 k.p.k.), powstaje – jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej – dopiero w następstwie oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a niewydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przewyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem

wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów)” (wyrok SN IV KKN 714/98, Prok. i Pr. 2000/4/8). Podkreślić przy tym należy, że wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego, ale obowiązuje ona także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów, z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1979 roku III KR 196/79 – OSN Prok. Gen. Nr 12 str. 6).

W sprawie niniejszej, skarżący przechodzi do porządku dziennego nad tym wszystkim co legło u podstaw rozstrzygnięcia Sądu I instancji i przedstawione zostało w motywach zaskarżonego wyroku, poprzestając wyłącznie na polemice ze stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Sąd Rejonowy natomiast - korzystając z uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. - dokonał prawidłowej, swobodnej oceny wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów i wszechstronnie, zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób logiczny i niesprzeczny uzasadnił, które dowody uznał za wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności, jednocześnie podając wyczerpujące powody takiego rozstrzygnięcia. Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie

może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu, która nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (tak: wyrok SA w Lublinie z 20.06.2012, II AKa 98/12,LEX nr 1216340). W ocenie Sądu odwoławczego owa zasada nie została w przedmiotowym postępowaniu naruszona. Stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w pisemnych motywach wyroku jednoznacznie wskazuje, iż sąd ten rzetelnie rozpatrzył niniejszą sprawę, zachowując konieczny i nakazany przez ustawę obiektywizm w stosunku do stron procesowych.

Zatem zarzut obrazy art. 7 i 5 § 2 k.p.k. okazał się całkowicie chybiony.

Już nawet bez zasięgnięcia wiedzy fachowej, a takowej i wszechstronnej Sąd Rejonowy zasięgnął, wskazać należy, że to oskarżona, jako kierowca samochodu A. R., wjeżdżając na skrzyżowanie naruszyła zasadę pierwszeństwa w ruchu drogowym i w sposób bezpośredni doprowadziła do przedmiotowego wypadku. Oskarżona w sposób oczywisty i bezsporny już dla laika, zlekceważyła znak A-7 ustęp pierwszeństwa, który jest znakiem niezwykle doniosłym, świadczącym o tym, że kierowca zbliża się do skrzyżowania z drogą z pierwszeństwem przejazdu.

Ponadto, co zdarza się rzadko w tego rodzaju sytuacjach drogowych, materiał dowodowy dysponuje zeznaniami naocznego świadka wypadku, a jest nim J. S. (1), który poruszał się kilkadziesiąt metrów przed samochodem oskarżonej na

odrębnym pasie ruchu i zatrzymał się, lub znacznie zwolnił przed wjazdem na ulicę (...) celem ustąpienia pierwszeństwa przejazdu jadącemu ulicą (...) pojazdowi O. (...) kierowanemu przez P. S.. Świadek ten widział jadący lewym pasem ulicy (...) I samochód oskarżonej, która zbliżając się do skrzyżowania nie zatrzymała się przed skrzyżowaniem tylko wjechała wprost w samochód O. (...).

Sąd Rejonowy ocenił zeznania tego świadka w sposób prawidłowy i dostrzegł różnicę. Zeznania świadka w postępowaniu przed Sądem Rejonowym, w stosunku do wersji z postępowania przygotowawczego nieznacznie się bowiem różniły. W pierwszych zeznaniach świadek zeznał, iż zatrzymał się przed wjazdem na skrzyżowanie, a na rozprawie podał, iż zwalniał, aby się zatrzymać i ustąpić pierwszeństwa przejazdu O. (...), gdy zauważył samochód oskarżonej. Słusznie Sąd Rejonowy uznał tę zmianę za nieistotną i w sposób logiczny to uzasadnił.

W podobny i prawidłowy sposób Sąd Rejonowy ocenił zeznania pokrzywdzonego. Oczywiście jest, iż pokrzywdzony nie poruszał się z prędkością administracyjnie dozwoloną (zresztą nie przekroczył jej w sposób drastyczny), lecz przy takim naruszeniu przez oskarżoną podstawowych zasad obowiązujących w ruchu drogowym, jego zachowanie nie miało żadnego związku przyczynowo – skutkowego z zaistniałym wypadkiem, a co najwyżej, naraża go tylko na odpowiedzialność wykroczeniową. To na barkach oskarżonej spoczywał obowiązek upewnienia się, czy może bezpiecznie wjechać na skrzyżowanie i rozważania

obrońcy zawarte w apelacji, a dotyczące zakresu wątpliwości, co by było gdyby pokrzywdzony jechał z prędkością administracyjną, są zdaniem Sądu Okręgowego nieuprawnione.

Gdyby bowiem oskarżona zachowała się tak jak to uczynił J. S. (2) do wypadku by nie doszło, gdyż oskarżona zauważyła by samochód pokrzywdzonego i ustąpiła by pierwszeństwa przejazdu.

Takie niewątpliwe wnioski wypływają z opinii zespołu biegłych ze Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego.

Oceniając zeznania pokrzywdzonego, Sąd Rejonowy miał na uwadze fakt, iż doznał on z w wyniku wypadku licznych obrażeń, w tym wstrząśnienia mózgu, co z pewnością miało wpływ na proces pamięci świadka. Podkreślić w tym miejscu należy, że dopiero druga z opinii, opinia zespołu biegłych podważyła twierdzenia pokrzywdzonego co do prędkości z jaką się poruszał. Sąd słusznie zatem, dysponując dwoma odmiennymi wersjami co do prędkości obu pojazdów, rozstrzygnął tą wątpliwość zgodnie z normą art. 5 § 2 k.p.k., przyjmując, iż powołana zasada procesowa wymaga przyjęcia wersji z drugiej opinii, co nie świadczy jednocześnie o tym, że zeznania pokrzywdzonego odnośnie jego prędkości są fałszywe.

Prawdą jest, iż w postanowieniu Sądu Rejonowego z dnia 14 czerwca 2019r. – k. 397 – o dopuszczeniu dowodu z nowej opinii biegłego, Sąd uznał, iż biegły L. F. utracił przymiot bezstronności, albowiem wkroczył w swoich rozważaniach na obszar zarezerwowany dla sądu, tj. dokonał oceny zachowania

oskarżonej z punktu widzenia norm prawnych i dokonał oceny osobowego materiału dowodowego. Jak wynika jednak z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Rejonowy nie dokonał części ustaleń faktycznych na opinii sporządzonej przez tego biegłego, jak to stara się wykazać w apelacji obrońca lecz wskazał, w jakich punktach opinia ta zbiega się z opinią zespołu biegłych, których opinia została uznana za w pełni fachową i przekonywującą. Ponadto Sąd Rejonowy wyłączył z materiału dowodowego branego pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego te wszystkie fragmenty opinii L. F., w których biegły dokonywał oceny zachowań obu kierujących, w tym w szczególności P. P., uznając, iż w tym zakresie z uwagi na ujawnienie poprzez treść pisma z dnia 23.05.2019r. możliwego stronniczego nastawienia biegłego do oskarżonej, wnioski opinii tego biegłego mogły być „skażone” tym nastawieniem.

Zatem to opinia zespołu biegłych jest w niniejszej sprawie opinią wiodącą, na której Sąd Rejonowy opiera swoje rozważania bazując na wiedzy fachowej, a wnioski opinii zakwestionowanej, były jedynie częściowo zgodne z opinią wiodącą. Nawet bez wskazania treści opinii L. F. zatem, opinia zespołu biegłych staje się opinią wystarczającą do przyjęcia jaki był przebieg zdarzenia.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał opinię zespołu biegłych ze Stowarzyszenia (...) i Ruchu Drogowego za wartościową i mogącą stanowić materiał dowodowy, na podstawie, którego można dokonać ustaleń stanu faktycznego. Sąd w sposób przekonywujący wskazał,

że „biegli wyprowadzili logiczne wnioski, wytłumaczyli je w sposób jasny i zrozumiały, wskazali również na to, dlaczego nie byli w stanie dokonać pełnej rekonstrukcji tego konkretnego wypadku drogowego, wskazując (podobnie jak wcześniej biegły L. F.), iż popełnione przez policjantów błędy przy oględzinach miejsca wypadku uniemożliwiły dokonanie niektórych ustaleń z uwagi na niedokładności w udokumentowaniu śladów zdarzenia”. Skutkowało to słusznie, zdaniem Sądu Okręgowego, oddaleniem wniosku obrońcy o kolejną opinię następnego biegłego czy też zespołu biegłych. Sąd Rejonowy uznał, iż skoro w dwóch opiniach, częściowo sprzecznych odnośnie ustalonych prędkości obu pojazdów biegli jednoznacznie podawali, że błędy popełnione w nocy z 20/21.05.2016r. uniemożliwiają pełną rekonstrukcję zdarzenia, to dopuszczanie kolejnej opinii mija się z celem, gdyż i tak kolejny biegły nie byłby w stanie błędów tych naprawić, a przepis art. 201 k.p.k. nie stanowi podstawy do powoływania kolejnych biegłych aż do momentu, gdy może któryś z nich zechciałby wydać opinię o wnioskach wyłącznie korzystnych dla oskarżonej, bo chyba tylko o takie rozwiązanie chodziło obrońcy oskarżonej. Taka konstatację Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Opinia biegłego lekarza medycyny sądowej C. Ż., także nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, który w pełni podziela rozważania Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu w tym zakresie. Opinia ta była szczegółowa, zawierała logiczne wnioski, prawidłowo wytłumaczone przez biegłego. Słusznie podniósł Sąd Rejonowy, że biegły C. Ż. nie posiłkował się

bezpośrednio wynikami opinii L. F., gdyż w punktach III-V wyraźnie wskazał, jakie dowody brał pod uwagę i analizował i w zestawieniu tym nie ma opinii biegłego L. F.. Wprawdzie biegły C. Ż. na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2018 r. przyznał, iż brał pod uwagę opinię biegłego L. F., jednak logicznie wytłumaczył, w jakim zakresie wykorzystał dostępny materiał dowodowy.

Nie ustalono w sposób nie budzący wątpliwości, czy pokrzywdzony miał zapięty pas bezpieczeństwa, choć wniosek nr 6 opinii biegłego lekarza medycyny sądowej C. Ż. wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo tego, że P. S. jednak miał zapięty taki pas, albowiem gdyby pokrzywdzony nie był zapięty pasem bezpieczeństwa doznałby rozleglejszych obrażeń – punkt 6 opinii.

Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżona P. P. wyczerpała wszystkie znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k., a pokrzywdzony P. S. nie przyczynił się do tego wypadku w jakikolwiek sposób.

Sąd Okręgowy analizując zarzut bezstronności Sądu Rejonowego zawarty w apelacji obrońcy oskarżonej, nie dostrzegł, by Sąd ten dokonał dowolnej lub nieprawidłowej oceny dowodów zebranych w sprawie „prostego” wypadku komunikacyjnego.

Sąd w toku procesu przeprowadził szereg dowodów po tym jak oskarżona w sposób zupełnie nieprzekonywujący, także dla Sądu Okręgowego, zmieniła swoje wyjaśnienia i w sposób konsekwentny dążyła do sprawdzenia prezentowanej przez oskarżoną linii obrony.

<p>Lektura akt wskazuje, że Sąd Rejonowy nie zaniedbał swoich powinności orzeczniczych. Natomiast Sąd Okręgowy, podobnie jak obrońca, dostrzega w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku określenia, czy oceny, które nie powinny się tam znaleźć, albowiem zadaniem Sądu jest sporządzenie uzasadnienia w taki sposób, by przedstawić materiał dowodowy, jego ocenę i merytoryczne wnioski, a nie uciekać się do figur retorycznych.</p> <p>Zdaniem Sądu Okręgowego jednakże, niestosowne uwagi Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu wyroku, a dotyczące oskarżonej i jej obrońcy, nie miały żadnego wpływu na treść orzeczenia i mogą być jedynie treścią ewentualnych skarg administracyjnych lub dyscyplinarnych.</p>		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
2	Naruszenie prawa materialnego, a konkretnie art. 19 Ustawy – prawo o ruchu drogowym poprzez błędną subsumcję i uznanie, że wjazd przez pokrzywdzonego na skrzyżowanie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	z prędkością 75 km/h stanowi poruszanie się z „ prędkością bezpieczną”
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Przede wszystkim Sąd Rejonowy nie czynił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważań, czy pokrzywdzony poruszał się w dniu zdarzenia z prędkością bezpieczną, czy też niebezpieczną, albowiem to oskarżona była sprawcą wypadku. Sąd ten jedynie wyeliminował z opisu czynu zarzucanego oskarżonej stwierdzenie, że pokrzywdzony jechał „ prawidłowo”. Wiązało się to z treścią opinii zespołu biegłych, którzy stwierdzili, że pokrzywdzony jechał jednak powyżej prędkości dozwolonej administracyjnie. Brak bezpośredniego związku przyczynowo – skutkowego między prędkością z jaką poruszał się pokrzywdzony, eliminuje natomiast możliwość przyczynienia się pokrzywdzonego do przedmiotowego wypadku.</p> <p>W tym zakresie, zgodnie zresztą z opinią zespołu biegłych, Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz prawne i Sąd Okręgowy w pełni je podziela.</p> <p>W ramach tego zarzutu Sąd Okręgowy nie zgodził się natomiast z ustaleniem Sądu Rejonowego, iż „oskarżona mimo jazdy z prędkością dozwoloną jechała z prędkością niebezpieczną i nie dostosowaną do warunków drogowych „.</p> <p>Art. 19 ust. 1 w/w ustawy, stanowiący, iż „kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie</p>	

<p>nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu”, nie przystaje zakresem swojej penalizacji do ustalonego w sprawie stanu faktycznego.</p> <p>Oskarżona bowiem w istocie spowodowała wypadek drogowy poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności, tak jak to zarzucono jej w akcie oskarżenia. Oskarżona jadąc z prędkością administracyjną, nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu. Oskarżona zlekceważyła bowiem nakaz wynikający ze znaku A-7 i nie sposób przyjąć dodatkowo, jaka prędkość w przy tak istotnym zawinieniu, umożliwiła by jej natychmiastowe zatrzymanie pojazdu i ustąpienie pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się ulicą (...).</p>		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
3	Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary	# zasadny

		# częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Mając na uwadze korektę zaskarżonego wyroku dokonaną przez Sąd Okręgowy w części opisu czynu przypisanej oskarżonej, a więc wyeliminowanie ustalenia, że „oskarżona mimo jazdy z prędkością dozwoloną jechała z prędkością niebezpieczną i nie dostosowaną do warunków drogowych,, Sąd Okręgowy obniżył wymierzoną P. P. karę ograniczenia wolności do 9 (dziewięciu) miesięcy, przyjmując za podstawę jej wymiaru art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r. (Dz. U 2020.1086) , albowiem przepis ten uległ zmianie i w chwili obecnej jest surowszy.</p> <p>Sąd nie uznał, by wymierzona oskarżonej kara ograniczenia wolności przez Sąd Rejonowy była karą rażąco surową jako kara zasadnicza i dokonał jedynie jej korekty, jako konsekwencję zmiany opisu czynu na korzyść oskarżonej. Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu Rejonowego dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej oraz przyjęte okoliczności łagodzące i obciążające, wyłączając emocjonalne stwierdzenia tegoż Sądu zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.</p> <p>Natomiast orzeczenie wobec oskarżonej kary ograniczenia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia , tj. 1</p>		

miesiąca lub zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, byłoby karą rażąco łagodną.

Z uwagi natomiast na kierunek apelacji, mając na uwadze wnioski obrońcy w zakresie wymiaru kary, Sąd Okręgowy nie mógł wymierzyć oskarżonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, albowiem takie rozstrzygnięcie byłoby rozstrzygnięciem na niekorzyść oskarżonej, a więc sprzecznym z treścią art. 434 § 1 k.p.k. W obecnym stanie prawnym nie jest także możliwe warunkowe zawieszenie wykonania kary ograniczenia wolności, albowiem takie rozwiązanie uchylili Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.).

W ocenie Sądu Okręgowego trafne było także orzeczenie wobec oskarżonej zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, a w konsekwencji nałożenie na oskarżoną obowiązku zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych do właściwego miejscowo Wydziału Komunikacji (por. art. 43 § 3 k.k.).

Art. 43 § 1 kk pozwala na orzeczenie środka karnego wymienionego w art. 42 § 1 kk w granicach od 1 roku do 15 lat. Niewątpliwie taka rozpiętość czasowa stosowania tego środka karnego zakłada pewną gradację represji karnej i daje możliwość dostosowania jej rozmiaru do okoliczności konkretnej sprawy. Orzekając środek karny Sąd winien kierować się tymi

samymi zasadami i dyrektywami co przy wymiarze kary, bacząc by dolegliwość środka karnego nie przekraczała stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Stopień zagrożenia należy oceniać na podstawie okoliczności danego przypadku, w tym również okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, stopień poczucia odpowiedzialności, mają tu również znaczenie także cechy osobowości sprawcy, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów, sposób prowadzenia pojazdów itp. R. legis środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmożenia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1982 r., sygn. V KRN 106/82, OSNPG 1982 nr 8 poz. 108).

W niniejszej sprawie należy mieć na uwadze takie okoliczności sprawy jak: realne zagrożenie jakie sprawca stworzył swoim zachowaniem dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz zdrowia i życia innych uczestników ruchu, rodzaj i rozmiar naruszonych przez oskarżoną reguł, rodzaj ujemnych

następstw przestępstwa. Oskarżona P. P. niewątpliwie zlekceważyła elementarną zasadę ostrożności i bezpieczeństwa w ruchu drogowym powodując dotkliwe dla pokrzywdzonego skutki. W ocenie Sądu Okręgowego zatem trafne było orzeczenie wobec oskarżonej zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku.	
Wniosek	
Wniosek ewentualny, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie o karze ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i zawieszenie wykonania kary w wypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności oraz zmianę wyroku poprzez nie orzekanie o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonej oraz obniżenie wymiaru wymierzonej oskarżonej kary ograniczenia wolności
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
j/w	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Częściowe rozstrzygnięcie o winie i karze oraz w całości co do środków karnych</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozważania jak powyżej w części dotyczącej omawiania przez Sąd Okręgowy poszczególnych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej.</p> <p>Z urzędu w zakresie zmiany opisu czynu i obniżenia wymierzonej kary ograniczenia wolności.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>w punkcie 1 wyroku Sądu Okręgowego:</p> <ul style="list-style-type: none"> • w miejsce wyrażenia „z tymi zmianami” wpisano „z tą zmianą” • wyeliminowano z opisu czynu przypisanego ustalenie „i uznaje, że oskarżona mimo jazdy z prędkością dozwoloną jechała z prędkością niebezpieczną i nie dostosowaną do warunków drogowych” • wymierzoną oskarżonej karę ograniczenia wolności obniżono do 9 (dziewięciu) miesięcy, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r. (Dz.U 2020.1086) i w zw. art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

